

PATRICK RYDMAN

WHAT TOOK YOU SO LONG (Footprint/Naxos)

RELEASE 16 OKT

En sofistikerad popskiva som kryddats med influenser från hela världen. Här kombineras texter och musik med en tidlös elegans där varje låt har fått sin egen identitet... den röda tråden är Patricks röst.

Vissa människor försöker hålla isär musikaliska genrer. De anser att varje stil hör hemma i en låda; öppnar man en så ska man inte öppna någon annan. Sedan finns det sådana som tycker att allt hör ihop – allt är ju musik! – och att det är fritt fram att kombinera de element man gillar, så länge man gör det med kärlek och omdöme.

Patrick Rydman tillhör den senare kategorin.

Chansen är stor att du, kanske utan att veta det, har stött på honom förr. Han har varit en drivande kraft bakom den kritikerrosade kören Amanda (med alla de stilar den gett sig på genom åren) och musikteatergruppen Slabang. Han har varit en av nyckelpersonerna bakom ett antal välgjorda barnskivor, av vilka vissa blivit grammisnominerade. Han har turnerat som jazzsångare med allt från storband till mer intima sättningar. Han har haft en av huvudrollerna i den lekfullt fiktiva Burt Bacharach-föreställningen *The Missing Fortnight*, och nu senast släpptes duoalbumet *Catwalk*, där Patrick tillsammans med pianisten Anders Persson bla framför låtar ur *The Great American Songbook* i samma anda som Bill Evans samarbeten med Tony Bennett.

Den kritikerrosade debuten som soloartist kom 2008 med *I Will Do It*, som för tydlighetens skull främst lanserades som en jazzplatta, vilket den till stor del också var: i huvudsakliga arrangemang, uttryck och grafisk formgivning. Som alltid i hans musik fanns där också element av mycket annat som han gillar, inte minst inom populärmusik. Han är inte ensam – det finns många artister som vi inte förknippar med en enda specifik stil. Artister som Sting, Peter Gabriel, Joni Mitchell, Kate Bush eller Steely Dan står inte för ett avgränsat sound, utan kan ge varje låt individuella kläder och likafullt vara fullständigt igenkännliga.

Så inför sitt andra album, *What Took You So Long*, har Patrick släppt ambitionen att verka (eller *verka* verka) inom en definierad genre.

Det innebär för en musikälskare som Patrick att han bejakat influenser från det mesta av det bästa. Varm 70-talssoul som Bill Withers och Stevie Wonder. Varsam jazz. Eleganta 60-talsschlagers. Singer-songwriters. Artpop. Västkust. World music.

Varje låt har fått sin egen identitet. Och ändå känns det förbluffande homogent. Mycket beror på den röda tråd som är Patricks röst. Han sjunger chosofritt, nära och till synes enkelt.

What Took You So Long kan beskrivas som en sofistikerad popskiva som

kryddats med influenser från hela världen – både musikaliskt och geografiskt. Patrick kombinerar text och musik med en tidlös elegans och hantverkskänsla som inte är så vanlig i dessa tider, och därför desto mer saknad. Låtarna är genomarbetade, men behåller ändå den nerv och närvaro som vi kanske mest förknippar med jazz. Vari består då det jazziga? Kanske i det flyhänta svänget, som inte räds att utgå ifrån salsa eller bossa nova. Kanske i den ofta halvakkustiska ljudbilden. Men i grund och botten handlar det nog om modet att ge ypperliga musiker utrymme att tillföra sina egna lekfullt läckra licks.

Den varma, tillbakalutade *She's Back Again* visar på Patricks kärlek till Bill Withers. Förstasingeln *Gingerbread Man* skruvar upp tempot lite och låter neonglödande Wurlitzer möta skitig bluesgitarr och ELO-doftande stråkar. *The Wake of Your Smile* lyfter fram den dolda länken mellan Bacharach och Prefab Sprout. Textmässigt växlar albumet mellan filosofiska vardagsreflektioner om kärlek, som *The Feeling (That We Label Love)* och mörkare ämnen. Exempelvis krigsbeskrivningen i *Soldier Song* och brustna relationer (*Shipwreck In the Sand*). Som helhet är det dock en livsbejakande skiva, präglad av lust, must och sväng. Och mycket riktigt slutar det hoppfullt med *It's Not Over Yet*, med subtilt groove och snirklig nylonsträngad gitarr.

– Jag vet att inte alla kan älska det man gör. Det jag hoppas är att så många som möjligt ska "förstå" vad det är jag har haft som ambition att göra. Att albumet hamnar hos folk med en liknande attityd till musik. Om de sedan tycker om det är det förstås ännu bättre! Det är det mötet som man som musiker och låtskrivare lever för, sammanfattar Patrick, och man anar att han kommer att göra fler låtar. Fler konserter. Och fler album.

I viss mån är han redan en veteran. Men som soloartist har Patrick Rydman har bara börjat. Fortsättning följer...